GOORGALM

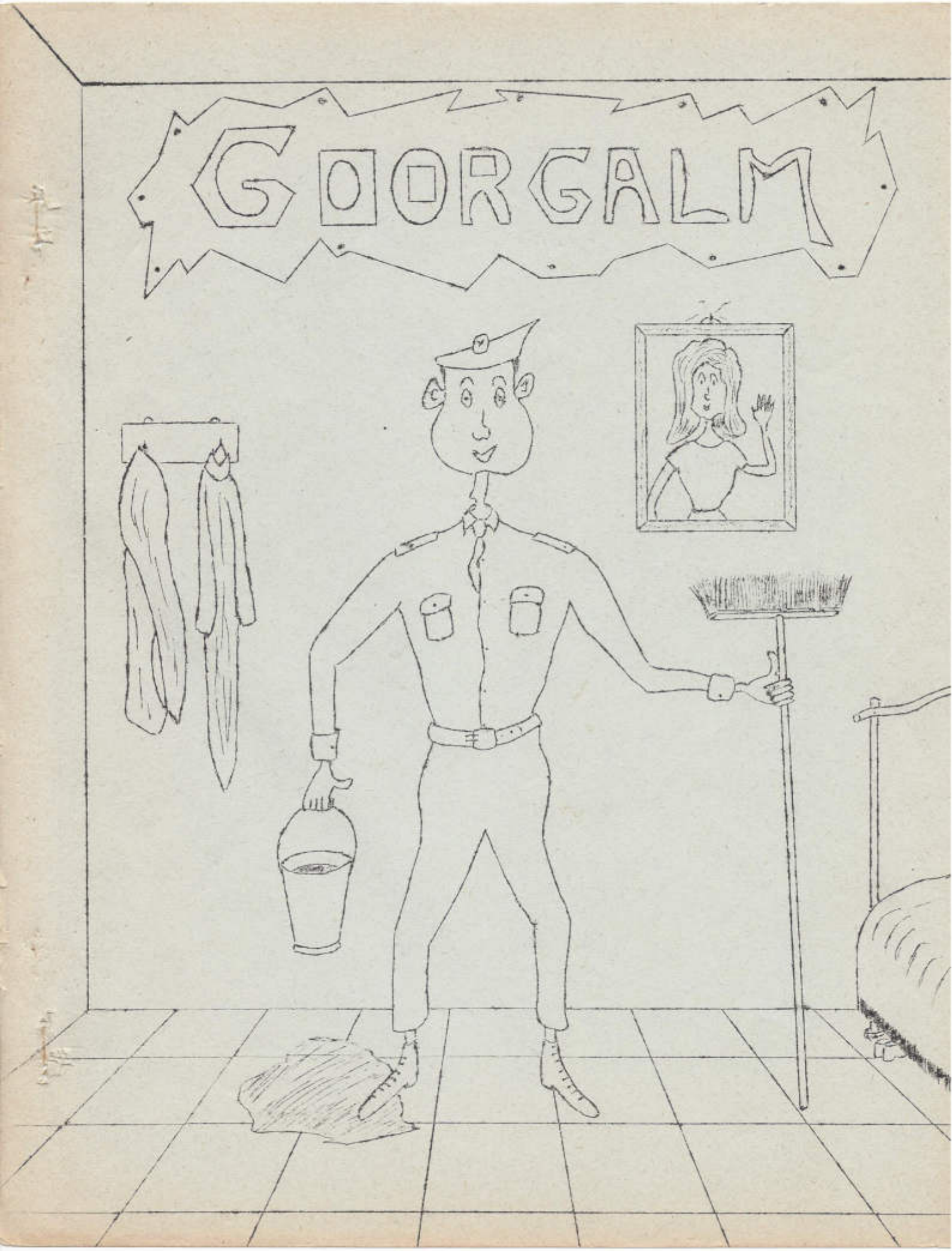

GOORGALM

Maandelijks tijdschrift Nr 2 Februari 1968.

Verantwoordelijke uitgever : Milac - Gooreind.

REDAKTIENIEUWS

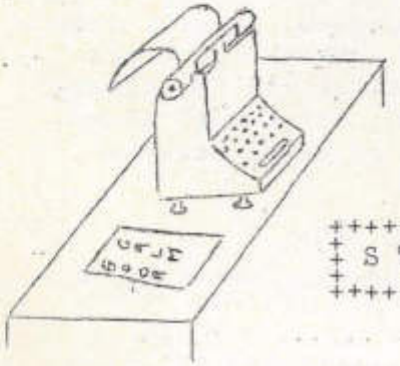

STRUISVOGELS MET WINDEIEREN.

Het had net zo goed "Speenvarken met zagemeel" of "Gehaktbal met appelmoes" kunnen heten, maar nee, het werden struisvogels met windeieren.

En nu hoor ik alweer onze goede huismoeders knorren tegen hun brave pantoffelhelden, die met hun gazet als een dak opengevouwen op hun gezicht, en hun benen languit gestrekt in de zetel liggen te soezen : "Zeg vader... vader, ze klappen in Goorgalm zo zot als een achterdeur. Nu hebben ze het al over struiseieren en windvogels ook. Dat is toch niets voor soldaten hé ?"

Nee, mensen, nee en nog eens nee. Deze keer hebt U het mis voor. Dit artikel is het ernstigste dat er in Goorgalm te vinden is.

Aan geen enkele Gooreindenaar moet ik uitleggen wat een windei is. Daarvoor zitten er teveel slimme boeren en duivenmelkers bij ons. Maar windei heeft ook een figuurlijke betekenis van een "flop". En dat was het eerste nummer van Goorgalm nu lekker niet, althans naar wij konden uitmaken uit links en rechts steels opgepikte kommentaartjes. Zo vernamen we van een hollander die een Goorgalm had gekocht voor zes frank (de kaftbladen mochten wij er afhalen) dat hij het blaadje hardstikke leuk had gevonden. Toen we vroegen of hij het helemaal had uitgelezen, schudde hij het hoofd en zei bitter : "Ik ben maar geraakt tot de tweede regel van de eerste bladzijde." Kunnen wij er dan aan doen dat de goede God de hollanders vóór de mensen schiep ? Op zijn vraag of wij misschien het blaadje wilden terugkopen, hebben wij spijtig genoeg nee moeten antwoorden. Men kan niet

voor iedereen goed doen. Afgezien van dit voorval, mogen wij zeggen dat Goorgalm werd ontvangen met open armen. Met bijzondere vreugde en rechtmatige trots hebben wij als geestelijke vaders kunnen voelen hoe de mensen zich over onze eerstgeborene ontfermden, en in een minimum van tijd de 256 nummers opkochten. Een mooiere beloning kunnen wij niet indenken. Het was werkelijk een riem onder het hart. Gooreind heeft Goorgalm prachtig welkom geheten. Hartelijk dank hiervoor. De suikerbonen volgen later.

En nu haal ik eventjes de struisvogels van onze titel terug uit hun kot, want die staan er toch voor iets. Kamiel Huysmans, wij zeggen thuis "onze Kamiel", want wij kennen hem al jaren, maar hij kent ons niet, wel dus, onze Kamiel houdt veel van struisvogels. Dat is trouwens zijn goed recht, maar wij hebben het hem altijd een beetje kwalijk genomen. Persoonlijk hebben wij heel ons leven iets tegen struisvogels en hun politiek gehad. Ik herinner mij nog goed, en alle Gooreindenaars zeker met mij, hoe in onze jeugd jaarlijks aan de kerk speldjes werden verkocht ten voordele van de basiliek van Koekelberg. Ieder jaar opnieuw, en die kerk geraakte nooit af. Dat steekt op de duur tegen. Als de mensen geld geven, dan willen ze weten waarvoor het gebruikt wordt.

Daarom géén struisvogelpolitiek, maar open kaarten.

Wat onze eersteling ons gekost heeft, kunt U opmaken uit de volgende cijfers :

- 5.000 bladen à 113 fr per 1.000.....= 565 fr
- 2 bussen inkt à 85 fr per bus.....= 170 fr
- 30 stencils à 7,5 fr het stuk.....= 225 fr
- 700 kaftbladen à 170 fr per 1.000.....= 120 fr
- Algemene onkosten..... 100 fr

Totaal.....1.180 fr

Toegegeven dat we het misschien met 500 bladen minder óók hadden kunnen stellen, maar in het begin is niemand volmaakt. En bladen met vetvingers op van onze boterhammetjes, of langs de achterkant ondersteboven bedrukt, kunnen wij toch ook moeilijk aan de man brengen. Intussen hebben wij ook bijgeleerd dat men een stencil in de goede richting moet afdraaien, want dat hij anders scheurt en naar de vaantjes is, met al de gevolgen vandien. Tenslotte nog een woordje over die honderd frank algemene onkosten. Deze vertegenwoordigen pennen, tekengerief, "pinner", corrector en andere kleine benodigdheden, die in het begin werden aangekocht, en waarvan wij iedere maand een stukje in rekening brengen. In deze 100 fr zit ook het snelverbandje gerekend dat zuster Maria-Rachel inderhaast geplakt heeft rond de linker voorpoot van een langzaam doodbloedend redaktielid, dat met zijn pollen weer ergens had aangezeten waar het beter was afgebleven. De brave borst heeft drie weken met datzelfde voddeke rondgelopen, dus zeker geen verspild geld.

Waar de 284 eerste Goorgalmen naar toe gingen ?

256 eks.	verkocht aan de kerk.....opbrengst :	1.889,25 fr
22 eks.	gratis gestuurd aan onze soldaten	-----
6 eks.	gratis gestuurd aan de bevoegde overheid	-----
284	Totaal.....	1.889,25 fr

Vanwaar die 25 centiemen komen, dat leest U wel in de dagklapper. We mogen gerust zeggen dat onze eerste Goorgalmen méér opbrachten dan juist zeven frank per stuk, wat de officiële prijs was. Dat komt omdat er in Gooreind brave en begrijpende zielen wonen die met 10 frank betalen en dan stilletjes fluisteren: "'t is just". Aan al deze weldoeners een hartelijk dankje bovenop. Mogen zij nog lang leven en hun goed voorbeeld veelvuldig gevolgd worden. (stille wenk, n.v.d.R.)

Maar wat wilt ge, moeten zorgen voor een eerstgeborene, en geen kindergeld trekken. 't Is wreed in de wereld.

Wat gaat er nu gebeuren met die 1.889,25 frank ?

Op de dag dat wij U dit tweede nummer aanbieden, begint de week van de soldaat (3 - 10 febr.). Wij vonden het daarom geen slecht idee eens extra aan onze jongens te denken. Zij krijgen in de loop van die week allemaal een pakket toegestuurd met een schrijfmap, een pocketboek en een kleinigheidje erin.

Met verzendingskosten inbegrepen komt dit ongeveer op 90 frank per man. Aangenomen dat er op dat ogenblik negentien klappers van Gooreind onder de wapens zijn, kost dit grapje ons 19 x 90 = 1.710 fr.

Naar de winst die we bij de verkoop van het eerste nummer, nl. 1889,25 - 1.180 = 709,25 fr hadden geboekt, kunnen we dus fluiten. Wat meer is: we schieten er nog 1710 - 709,25 = 1.000,75 fr bij in. Laten we niet krenterig zijn en die 75 centiemen niet meerekenen, dan komen we juist aan een tekort van één grote brief. Gelukkig is er nog de vroegere Milac-kas (jaja, diezelfde van "Hoe het groeide", vorig nummer), zodat wij niet helemaal op droog zand zitten (wat niet belet heeft dat wij een gedeelte van dit nummer "op de poef" hebben moeten kopen, nota van de kassier). Krabbelen, jongens. Wie zei ook weer dat het leven een strijd was. Gelukkig hebben wij veel meer moed dan geld.

Om dit nijpend geldtekort enigszins te milderen, zullen in de loop van deze maand onze redaktieleden Gooreind huis voor huis platlopen om abonnementen, jaja, abonnementen te ronselen.

En nu hoor ik onze huismoeders weeral bezig: "Ziede wel, nog mor pas bezig, en we moette werral in oonze portemennei."

Kom moeders, als uw zoon later soldaat is, dan zal hij het ook prettig vinden iets van Gooreind te horen. En met het geld dat we nu bijeen krijgen, kunnen wij uw zoon later misschien een groter geschenkpakket toesturen.

En tenslotte, ge dient er een goede zaak mee.

Wij zeggen altijd dat er uren in de omtrek geen dorp te vinden is dat zó leeft en aaneenhangt als Gooreind. Hier kan het bewijs geleverd worden.

En als ge ons toch aan de deur zet, doe het dan vriendelijk, anders kruipen wij teleurgesteld bij onze struisvogel en leggen van schrik een windei.

Tot binnenkort !

```
BBBBB   OOOOO   U   U   W       W     M   M   EEEEE   EEEEE   !!!!
B   B   O   O   U   U    W     W      MM MM   E       E       !!!!
BBBBB   O   O   U   U     W   W       M M M   EEE     EEE     !!!!
B   B   O   O   U   U      W W        M   M   E       E       !!!!!
BBBBB   OOOOO   UUUUU       W         M   M   EEEEE   EEEEE
```

==========

Wat de "week van de soldaat" op een parochie allemaal teweeg brengt, weten gewoonlijk maar enkele mensen, namelijk diegenen die er zich voor inzetten. "Den ambras dat da meebrengt meneer...maar allez, 't is geren gedaan."

Het is om onze jongens wat vreugde te brengen of om hun menselijke problemen wat meer bekend te maken bij de burgers.

Opdat ze zouden weten dat een soldaat meer nodig heeft dan "buikvulsel"uit de kazernekeuken. Dat hij ook een mensenhart heeft dat soms zo leeg kan zijn. Leeg als het heimwee komt of het liefdeverdriet. Eenzaam bij overplaatsing naar een nieuwe kazerne met onbekende gezichten, een andere kamer met of zonder goede gewoonten, met of zonder echte kameraadschap. Eenzaam bij het afzwaaien van een vriend of na een botsing met een kamergenoot of een chef. Troosteloos, teneergedrukt na een brief met slecht nieuws van thuis of van de vrienden uit het heimatland.

En daarom, mensen van het thuisfront, daarom sturen wij hem wat nieuws over zijn dorp, een geschenkje, een levensteken alleszins, en dat wil zeggen: wij vergeten u niet en denken dat ieder gebaar van medevoelen met uw soldatenproblemen u blij maakt en u helpen kan om u er dapper doorheen te slaan. In de week van Milac willen we dat heel speciaal onderlijnen, zo iets in deze zin: Burgers, vergeet de soldaten niet, want zij hebben hun probleempjes die voor hen, in hun levenssituatie, zwaar kunnen wegen, en soms met een kleine attentie kunnen verlicht worden of geheel verdwijnen.

Maar zou het nu ook niet de gepaste week zijn om in de kazerne zelf ook iets te doen ? Voor wat ?... Wel, om dat leven onder elkaar draaglijker te maken. Het is heel zeker zo dat er iedere dag in iedere kazerne jongens zijn die grote nood hebben aan wat echte bekommernis, belangstelling, begrip en vriendelijkheid. Hoeveel zijn er niet die noch van thuis, noch van het Milackomitee of jeugdbeweging een levensteken krijgen dat hen er bovenop kan helpen. En naast hen

ligt gij, de man die dit leest. Hebt gij het niet gemerkt dat de luidruchtige Jos al twee dagen niets meer zegt ? Dat Louis nu al drie dagen stomdronken binnenkomt omdat hij "de bons kreeg"? Dat Charelken, de benjamin van uw kamer, er stilaan genoeg van krijgt dat ze zijn bed, al voor de vijfde keer deze week, hebben omgekipt ? Dat vier transistors op één kamer niet noodzakelijk alle vier samen een verschillend programma moeten laten horen ?

Dat er zoveel egoïsme heerst tussen jonge mensen die de mond vol hebben over kameraadschap, om samen veel pinten te pakken ? Dat men iedere dag schromelijk zondigt tegen de echte kameraadschap ?

En deze kameraadschap is zo noodzakelijk om de kazerne wat menselijk-mooier, leefbaarder en blijer te maken.

Week van de soldaat in het burgerleven : hip, hip, hoera ! Laat de brieven en pakjes maar komen !

Week van de soldaat in de kazerne: geef uw ogen de kost en leg uw oor te luisteren, en u zult ontdekken dat er zoveel noden te lenigen zijn. U zult zien dat er nog veel moet veranderen en dat deze verandering door u moet komen omdat de burger er geen vat op heeft. Het zullen de soldaten, onderofficieren en officieren samen zijn die dat militair wereldje, waar zoveel onverschilligheid voor elkaar heerst, moeten veranderen opdat er voldoende plaats zou komen voor bekommernis en medemenselijkheid. Waar beide ook nodig zijn, het meest noodzakelijke zijn ze in de kazerne. Help zo mee om het opzet van de week van de soldaat te doen slagen !

::::::

KENNISMAKING MET ONZE REKRUTEN

Het lag niet aan onze reporters, niet aan de bediende op de dienst militie en bevolking, niet aan .... Enfin leest U even het verhaal van de onbekende soldaat van Gooreind.

Wat Jaak Vissenberg (zoon van Annie en Louis uit de Gasthuisstraat, weet je wel) allemaal overkomen is, is eigenlijk wel een beetje dramatisch. Bijna werd hij als deserteur voorgeleid. Hoe nu dit alles in zijn werk is gegaan ???

Wel, op 2 mei 1967 ging Jaak binnen in Turnhout. Daar vertelde hij dat hij "het geel" had gehad, en hij werd prompt in het plaatselijk militair hospitaal gestopt. Daar verbleef hij dan een maand, en toen werd hij weer huis gestuurd. Regelmatig moest hij toen naar het "Klein Kasteeltje" of naar Antwerpen voor diverse onderzoekingen enz...

Op een gegeven dag wordt moeder Annie verrast door een gendarme + een "Hoge Piet", en zij komen zoonlief, die echter bij het lief is, halen. Ommiddellijk vertoeft de ganse familie Vissenberg in alarmtoestand en Jaak wordt subiet naar Turnhout gevoerd, alwaar men van niets weet. Niemand mistte hem daar en hij werd daar ook niet verwacht. Het hele geval wordt aan een overste uitgelegd, en die man geeft iedereen goede moed. Er is ondertussen niet veel meer bekend, en hoe het nu uiteindelijk zal aflopen is nog steeds een raadsel.

Op officiële diensten verklaart men dat het oproepingsbevel voor Jaak wel degelijk verstuurd werd, maar, thuis bij hem heeft men daar niets van bemerkt. (bij nader onderzoek in die zin vermelden wij even dat in de Gasthuisstraat, in de zogenaamde "Blokken", er met de post wel toeren gebeuren, zoals bv. cheques die in verkeerde brievenbussen gestopt worden, en wat weet ik al meer)

Feit is dat Jaak op dit ogenblik in Westhoven zit, alwaar hij ruiten zet en deuren schildert, en andere karweitjes opknapt. Hou goede moed Jaak, het komt heus wel in orde. Desnoods organiseert Milac-Gooreind voor jou een protestbetoging naar het klein kasteeltje. Krijgen wij ook wat nieuws van jou ?

Het adres van Jaak is: S.M. Jaak VISSENBERG 67/17993
1 gn BN 1e Cie
B.P.S. - 4 - B.S.D. (Westhoven)

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

In ons vorig nummer vroegen we aan Jos de Hondt (uit de Theo Verellenlaan) zijn adres. Dat is ondertussen allemaal keurig voor elkaar; hartelijk dank daarvoor, Jos. Wij hebben met stijgende verbazing uw stamnummer gadegeslagen, en vastgesteld dat ge de allerEERSTE milicien van 68 zijt! Jos is ondertussen verhuisd naar Siegen. Lang zal hij

(vervolg op blz.10)

SOLDATENNIEUWS

Hebben het leger vaarwel gezegd einde januari:

- Geysen Hugo, Noordheuvel 63, Gooreind.
- Geysen Roger, Kerkplaats 36, Gooreind.
- Mertens Antoon, Waterdreef 8 Gooreind.
- Michielsen Guido, P.V. Horenbeekstr. 7, Gooreind.
- Neefs Alfons, Grotstraat, Gooreind.
- Van Dievoort Jan, Oude Baan 34, Gooreind.
- Van Aert Willy, Noordheuvel , Gooreind.

Aan al onze afzwaaiers een hartelijk welkom in het burgerleven !!

==========

Wij vernamen dat Jefke van de Reiger met een ernstige hersenschudding werd opgenomen in het hospitaal van Keulen. Toen zijn ouders hem woensdag wilden gaan bezoeken, moesten zij tot de vaststelling komen dat hij ondertussen reeds naar Brussel was overgebracht, zonder dat zij ervan op de hoogte waren. Van organisatie en takt gesproken. Goorgalm wenst Jefke ondertussen een spoedig herstel!

==========

VANUIT SIEGEN: Onze vaste correspondent Louis Van Velthoven:

Beste Vrienden,

Hartelijk dank voor het toesturen van Goorgalm. Vooreerst een gemeend proficiat voor je eersteling (dank U Louis, n.v.d.R.) . Het nummer is werkelijk geweldig, en ik hoop dat je succes hebt gehad met de verkoop, zodat je verder kunt gaan met je initiatief. Ik hoop dat je in de toekomst ook op hetzelfde peil blijft wat betreft kwaliteit en kwantiteit. Ter vergelijking heb ik hier op m'n kamer een ander milacblaadje (dat reeds verschillende jaargangen telt) gelezen, en het kan nog lang niet tippen aan deze eerste Goorgalm (Nou, nou, niet te hard stoefen, Louis, of we krijgen er nog een dikke nek van, n.v.d.R.). Dit is niet alleen mijn persoonlijke mening, maar deze van heel de kamer. Een goede referentie dus, en nogmaals proficiat aan onze redaktie (en nogmaals dank U, Louis, n.v.d.R.)
Heel veel nieuws is er in Siegen niet. Dinsdag zijn er 105 rekruten gekomen uit Turnhout, waaronder onze dorpsgenoot Jos de Hondt. Jos blijft hier enkel voor zijn basisopleiding. Daarna vertrekt hij naar Delbrück, waar hij topograaf zal worden.

Een persoonlijk nieuwtje: Verleden week heb ik bij het kleurenwhisten een abondance-solo(13 slagen) gespeeld, die me 54 fr opbracht.

Wij zijn nu al waardig bevonden om aan plaatspiket te doen. Op de drill lopen we met de Fall (n.v.d.R. Fall=een geweer dat meestal dient om uiteengenomen en zo rap mogelijk terug in mekaar gestoken te worden) op de schouder over de erekoer, terwijl de groentjes aan de overkant zoiets van rechts, rechts en links, links leren. Als wij er twee maand geleden ook zo stonden, zoals die mannen, word ik nu nog rood tot onder mijn getten, die nu eindelijk gevercoteerd zijn (n.v.d.R.: vercoteren is zoiets als groen verven - gebeurt gewoonlijk met een tandenborstel of iets dergelijks). Er was er ene bij die ze apart namen, om hem wijs te maken dat hij maar ene rechter- en ene linkerkant had, en ik denk dat een Brabants paard van 12 jaar oud beter zijn poten kan heffen dan hij. Enfin, wij hebben het ook moeten leren, en binnen enkele maanden kunnen die mannen ook lachen met nieuwe rekruten.

Geruchten doen de ronde dat het garnizoen Siegen zou opgeheven worden in 1969, en overgeplaatst naar Leopoldsburg. Gooreindenaars die hun legerdienst in Siegen willen volbrengen, zullen er dus rap moeten bij zijn. Ik veronderstel echter dat men weinig last zal hebben het aantal kandidaten te tellen.

Deze week moesten twee man in de mess o/off een koffieketel uitkappen; per ongeluk namen ze de soepketel. Het was natuurlijk grote paniek, want alle onderofficieren zaten 's anderdaags zonder soep. Wij hebben er natuurlijk goed meo gelachen.

Verder van Siegenfront geen nieuws. Ik wens alle Gooreindenaars nog een gelukkig nieuwjaar, en verwacht enkele brieven van het thuisfront.

Louis Van Velthoven (de zware)
Stafbatterij 2A, B.P.S.-3- B.S.D.

Louis, nogmaals hartelijk dank hoor, als ge twaalf brieven naar Goorgalm hebt geschreven, krijgt ge van de redactie een bonnetje voor één gratis consumptie in ene gekende Gooreindse café. Maar Louis, in onze tijd was het in het leger ten strengste verboden voor geld te kaarten, en nu ???? En gij durft nog lachen met die mensen die zonder soep zitten, we zullen u daarover binnen 14 dagen wel eens klappen, als ge tenminste voor ons tijd over hebt.

!!!

gens mij mogen ze die elke middag geven.

Als ge het fijn nagaat, is het leger toch maar een raar stel. Denk u maar eens even in: ik heb zopas vier dagen verlof bijgekregen, twee dagen om een vuilbak weg te zetten, en de twee andere omdat ik al 4.000 km gebold heb met mijn 20-tonnerke.

Ge maakt hier zowat van alles mee. In november bijvoorbeeld hebben we een hele week onder de blote hemel geslapen, en dat alles door een oefening, CPX genaamd.

Eigenlijk zit ik meer te slapen dan wat anders. En geluk heb ik ook nog: van heel mijn legerdienst, nu 8 maanden en dagen, nog geen enkele wacht geklopt, maar ook nog geen enkele straf. "Als men niks doet, kan men niks krijgen", zeg ik altijd. Als er verlof te verdienen valt, ben ik er altijd bij, hoe zoudt ge zelf zijn?

Maar kom, nog één grote oefening in Vogelsang, en dan ben ik er bijna vanaf. Al zeg ik het zelf, ik ben een goed soldaat. Kruipen en schieten is niks voor mij, als er niet te rijden valt, doe ik lekker niks, tenzij slapen, kaarten of met de teerlingen werpen.

Normaal moet men hier vlug naar de haarkapper, maar Louis en consoorten doen dat lekker niet, tenzij het gezegd wordt. Ge moest mij hier eens zien lopen nu, het haar groeit al in m'n nek.

Beste Goorgalmers, ik ga nu sluiten, want ik zou nog graag een bad nemen in de pompbak.

Ik hoop dat uwe Goorgalm nog lang mag galmen.

Louis Van Velthoven
ESK SD 4de Lanciers,
B.P.S. - 1 - B.S.D. (Soest)

Beste Louis, bedankt voor je briefje hoor. We hopen maar dat je ondertussen nog geen straffen hebt gekregen, want met al dat slapen... Nog een kleine 90 dagen, en ge zijt terug bij ons, maar eer het zo ver is, ontvangen we nog wel iets van u, akkoord ??

Dan kunt ge hier misschien ook nog enkele dagen verlof verdienen.

(!)

Wij waren angenaam verrast toen Willy Van Aert ons zijn afzwaaibrief stuurde. We zullen hem niet helemaal overnemen, want dan zou hij nogal lang uitvallen; daarbij hebben wij hier en daar moeten censureren, maar alles bijeen moeten we erkennen dat er "kracht" in de brief zat.

Aan de Redaktie (met lezers),

Daar jullie zo in het openbaar schrijven dat ik de enige ben waarvan je nog niets wist, antwoord ik nu met enkele lijntjes (als je wilt, ook in het openbaar).

Links bovenaan zie je dat ik nog slechts 5 dagen te slijten heb bij de A.B.L. (wij zien het, maar de lezers niet, n.v.d.R.)

Gans mijn dienst heb ik doorgebracht bij de'medical'. Als enige uitzondering op deze militaire regel waren mijn historische "drie dagen" maar dan was het ook gedaan, want die bepaalde drie dagen daar in Brussel hebben voor mij ook langer geduurd dan normaal, daar ik toen al in het H.M. (= militair hospitaal) van Brussel zat.

Toen ik op 01 februari van het jaar O.H. 1967 in Gent in de Leopoldskazerne aankwam, was het als rekruut-infirmier. Gedurende die tijd ben ik enkele kilo's dikker geworden, niet verzwaard !

Na twee maanden trok ik naar het H.M. te Oostende. Een maand van niets doen, goed eten, niet uitgaan, en alle weken thuis van de vrijdagmiddag tot de maandagmorgen. Spijtig genoeg kon ik het daar maar één maand trekken, en dan heb ik, om te bekomen van al dat goede eten, twee weken verlof gepakt.

Op 18 mei was het dan zo ver! Germany, het land van de slechte dansers, en het duur bier (80 Pfenning voor 20 cl !)

Ik heb veel bloed, open vlees, zieke, zatte, zotte en dode mensen gezien (mooie meisjes ook natuurlijk). Wanneer het daarbij bleef, deed ik het gaarne:"mijn medische zending volbrengen". Maar wanneer het ging om het bloed op te kuisen in de "slachterij", of de instrumenten te desinfecteren of de zalen op te boenen, dan was ik er niet zo graag bij.

Evenmin als ik in het cachot zat, P.K. of ballen liep. Ik heb een menigte pinnen gezet, wonden dichtgenaaid, mannen gewassen (van accidenten), hard gereden met de ambulance, maar het meest van al nog frans gesproken, daar al de anderen van mijn werkmilieu franstaligen waren. Soms kwam het wel eens tot meningsverschillen, over Leuven en zo, maar alles bijeen zijn we toch weer overeen gaan komen, en zal ik toch op tijd af kunnen zwaaien.

Ik heb veel verlof gehad, ze hebben er veel terug afgepakt, maar daar lap ik mijn laars aan, ik ben blij dat ik er vanaf ben.

Willy Van Aert,
Noordheuvel 64

Wel Willy, dat laatste zeiden wij ook toen we afzwaaiden, en een half jaar later waren we al bezig: 't was toch een schone tijd". Ge zijt in ieder geval vreselijk bedankt om uw afscheidsbrief. Nog veel sukses in het burgerleven!

NIEUWS VAN ONZE REKRUTEN (vervolg van blz.9)

daar ook niet blijven, want over enkele weken gaat hij het land verdedigen in Delbrück. In ieder geval weer een stapje dichter bij huis, Jos. Jos vindt wel dat de rekruten nogal kort gehouden worden: stel je voor: den'dikke' Louis zien staan, en niet eens de kans krijgen een babbeltje te gaan slaan. 't Zal wel beteren, Jos.
Voorlopig adres: S.M. Jos De Hondt 68/00001
A By - 2 A, B.P.S. -3- B.S.D.

++

Wij kwamen deze maand in het bezit van het adres van onze zeeman, Henk van de Kieboom. Het luidt: Mat. Van de Kieboom Hendrik
Kazerne Cedra
A.B.V. M 927. SPA
Oostende.

TENTOONSTELLING VRIJETIJDSBESTEDING

Zaterdag 16 december om 14 u stipt (m.a.w. 15.30, het bracht ook een hele boel werk mee) werd, in afwezigheid van hoogwaardigheidsbekleders, plechtig de tweede vrijetijdsbestedingstentoonstelling (oef !) geopend in onze Gooreindse Gildenzaal. De aanwezige kritici stonden met opengesperde ogen het interieur aan te staren.... Stand 21, er kon daar een pintje gesnoept worden, viel onmiddellijk in het oog, maar er was heel wat meer !

De pyrrhogravuren van Hubert Simons en René Cox hadden heel wat bekijks. Hun hete naalden hadden mens en dier op een werkelijk kunstige wijze in het hout gebrand; hun werken waren levensecht. De Kempense pentekeningen van mevrouw Abelshausen waren zo natuurgetrouw weergegeven dat we ons werkelijk in de mooie Kempen waanden. Ook de pen van Lucien Simons wist sierlijk en elegant sprekende portretten op het witte papier te trekken.

Verder werden alle ingrediënten voor het bereiden van een gezellig vrijetijdsmenu geëxposeerd: bergbeklimmersmateriaal, uitrusting voor diepzeeduiken, en wat een vogelliefhebber zoal van doen heeft; de Wielewalers van Gooreind met als grote voortrekker Gust Van Loon hadden het podium in een natuurlandschap omgetoverd. Opgezette vogels, kunstig geplaatst, maakten dit landschap levend.

Ook de echte verzamelaars mogen we niet vergeten: Achiel Brant toonde zijn sleutelhangers, en de kollektie liet maar al te duidelijk blijken dat zijn moeder heel wat aankopen had gedaan. Godelieve Bastiaenssen kon, dank zij haar nonkel pater zaliger en haar tante nonneke, heel wat Filippijnse kunstvoorwerpen tentoonstellen, die ze dan ook ten voordele van de missie verkocht. Wed. Smeulders kon zo maar eventjes 120 verschillende bierglazen aanbieden: wie kon denken dat er zoveel waren ! Frederik Berkvens bezit natuurlijk een enige verzameling uurwerken: grote en kleine, jonge en oude, met of zonder veer, echt de moeite waard. Dirkske Gabriëls wil ooit eens heel rijk worden, want nu reeds verzamelt hij geldstukken (oude natuurlijk!), en daarbij aansluitend gaf hij een interessant beeld van het verleden van ons dierbaar dorpje in de vorm van oude prentkaarten. Een andere jeugdige verzamelaar is Jacky Carvers : hij houdt het bij albums; voor Emiel Michielsen hebben renners van voor 30 jaar geen geheimen; doet U ooit mee aan een sportkwis, ga even bij hem informeren.... En wilt U ooit planten en bloemen drogen en ze vakkundig en keurig op een zwart tekenblad aanbrengen met een levensbeschrijving erbij, dan moet U zich tot Wilfried Van Gastel wenden. Iets aparts op deze tentoonstelling waren wel de krielhaantjes van John Geerts. Wij wisten wel dat haantjes hun allernoodzakelijkste lichaamsdelen bedekten, maar dat er ook waren die zo preuts van inborst zijn dat wij zelfs hun pootjes niet mogen zien, hebben wij op deze tentoonstelling ontdekt !

(Lees verder onderaan blz. 12)

GEEN DROMEN MAAR DADEN

Z'n blik zocht dromend in de verte... Dromen! maar dat kon gestraft worden met "de dood met de kogel!" Hij moest toch de geheime legerdokumenten, die ergens veilig achter een gegrendelde deur onder een dikke laag kazernestof bewaard werden, bewaken. Trouwens, op zijn geweer zat een kogel, en die diende toch wel ergens voor !
Hij glimlachte... Toen neuriede hij: ik sta op wacht en denk aan jou...

Beste vriend, dacht u werkelijk aan ...GOORGAIM ! Wel, u heeft het in handen en staak uw onwerkelijk gedroom !

Ik hoop dat onze milacmannen het ontbrekende schakeltje gevonden hebben, en dat u er blij om is. Het is trouwens mijn vurigste wens dat Goorgalm bij u welkom is en dat het u zal helpen meer en beter met uw parochiegemeenschap mee te leven. Och kom! het doet toch deugd dat u voelt dat er thuis aan u gedacht wordt... Ook een soldatenhart is niet van steen !

Beste vriend, de parochie denkt niet alleen aan u maar ze verwacht ook veel van u. Heeft u nog nooit de bedenking gemaakt: wat een onderbreking, die legerdienst, wat een financieel verlies, wat een komedie en...waartoe dient het alles! U heeft gelijk. Maar heeft U nog nooit deze bedenking gemaakt: wanneer ik meewerk om van die soldatenkamer een gezellige kamer te maken waar er een kameraadschappelijke sfeer heerst, want dit is toch ook een stukje van de wereld, wat heb ik dan veel gedaan en wat ben ik er rijker door geworden, niet financieel, maar...ALS MENS !

De Onderpastoor

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

TENTOONSTELLING VAN VRIJETIJDSBESTEDING (vervolg van blz. 11)

Een eerwaarde broeder uit St Job hield er wel een eigenaardige verzameling op na: het doodsprentje doorheen de tijden. Ook de kunstfoto's van Jo De Ridder en de heer Van de Zegel waren de moeite waard, want deze vrijetijdsbesteding eist eveneens een zekere vaardigheid.

Een tamelijke grote stand werd door de Scouts- en Chirojongens ingenomen. Het was opvallend hoe zij met verloren materiaal eenvoudige maar toch mooie dingen konden maken; de glasramen en het snijwerk van de grootsten verdienen wel een speciale proficiat, maar ook de kleintjes ontpopten zich als kunstenaars in wording. De opbrengst van deze tentoonstelling ging trouwens naar deze twee jeugdbewegingen. Wij telden bruto 10.800 fr. Zij danken U hiervoor hartelijk.

Dat was het dan! We mogen toch wel zeggen, en misschien is dit de mening van velen, dat Gooreind gepresteerd heeft, en dat de vrijetijdsbesteding onze aandacht moet trekken als een vorm van interessant en gezellig bezig zijn. Wij wensen de deelnemers proficiat, en danken hen, met Fons Gabriëls vooraan (hij zette de tentoonstelling immers op touw) voor hun medewerking.

Nota van de redaktie: Voor wanneer een Milac-stand op een volgende tentoonstelling? Of hebben de soldaten geen vrije tijd?Als het ooit zo ver komt, aan de slag, jongens!

En vele groeten van het thuisfront!

(wat zijn ze weer van) PLAN ?

Zoals beloofd in ons vorig nummer, komen wij thans terug op die fameuze vergadering te Minderhout, waar de notabelen uit Gooreind en omstreken aanwezig waren om officieel kennis te nemen van het nieuwe gewestplan voor "ordening van de samenleving", waaraan Vadertje Staat naar het schijnt sinds geruime tijd doktert.

Omdat reeds wilde geruchten de ronde deden over hetgeen "ze" ons weer zouden opsolferen, zijn wij na afloop der vergadering één der notabelen gaan intervieuwen, om te vernemen hoe de vork nu juist aan de steel zit.

Men moet het plan, voor wat Gooreind aangaat, zien in het kader van een groots opzet van de Staat om orde de scheppen in de warboel die, althans volgens de overheid, de moderne samenleving aan het worden is. Men wil bijvoorbeeld verhinderen dat iedereen zomaar op eigen houtje gaat bouwen waar hij goesting heeft, of andere aktiviteiten gaat uitvoeren op plaatsen, waar hij verondersteld wordt dit niet te doen. Het eerste doel van dit plan is daarom de aanleg van nieuwe wegen te vergemakkelijken, de landbouwgronden te beschermen, de industrie te concentreren op de daarvoor bestemde plaatsen, zones aan te leggen waar men ongestoord kan wandelen (eventueel vrijen, n.v.d.R.) of zich ontspannen, enz.

Gooreind is volgens dit plan ingedeeld bij het gewest Turnhout. Hierin zijn vijf verschillende gebieden voorzien: bouw-, landbouw-, bos-, industrie- en groene zones. Voor de overzichtelijkheid zullen wij ze één voor één behandelen.

De bouwzone voor Gooreind, dit is de plaats waar woonhuizen mogen opgetrokken worden, is gelegen op twee verschillende plaatsen. Vooreerst hebben we de rechthoek Bredabaan - Theo Verellenlaan - Gemeentebos - Bosduinstraat. Wij herhalen het: dààr, en enkel dààr, mag gebouwen worden. Als het plan ooit wet wordt, zal het dus niet meer toegelaten zijn buiten die zone een woonhuis weg te zetten. Dat dit plan reeds door de werkelijkheid voorbijgestreefd is, ziet natuurlijk iedereen: Nemen we bijvoorbeeld de rechthoek Bredabaan - Grotstraat - Gasthuisstraat - Theo Verellenlaan : deze staat geboekstaafd als landbouwgrond. Onze voor het ogenblik snelst aangroeiende wijk zal dan ook van elke verdere uitbreiding verstoken blijven. En wij vragen ons af: Is dit niet te dwaas om los te lopen ?

Een tweede conclusie ligt voor de hand: volgens de heren in Brussel staat de kerk van Gooreind niet in het centrum, maar moet die grond voorbehouden zijn voor de landbouw. Eens glimlachen om deze maatregel, lijkt ons de verstandigste houding: wij zien ons reeds, vroom neergeknield tussen de patatten en de bieten, de mis volgen. Alleen de boeren zouden er nog enigszins voordeel uit kunnen halen:

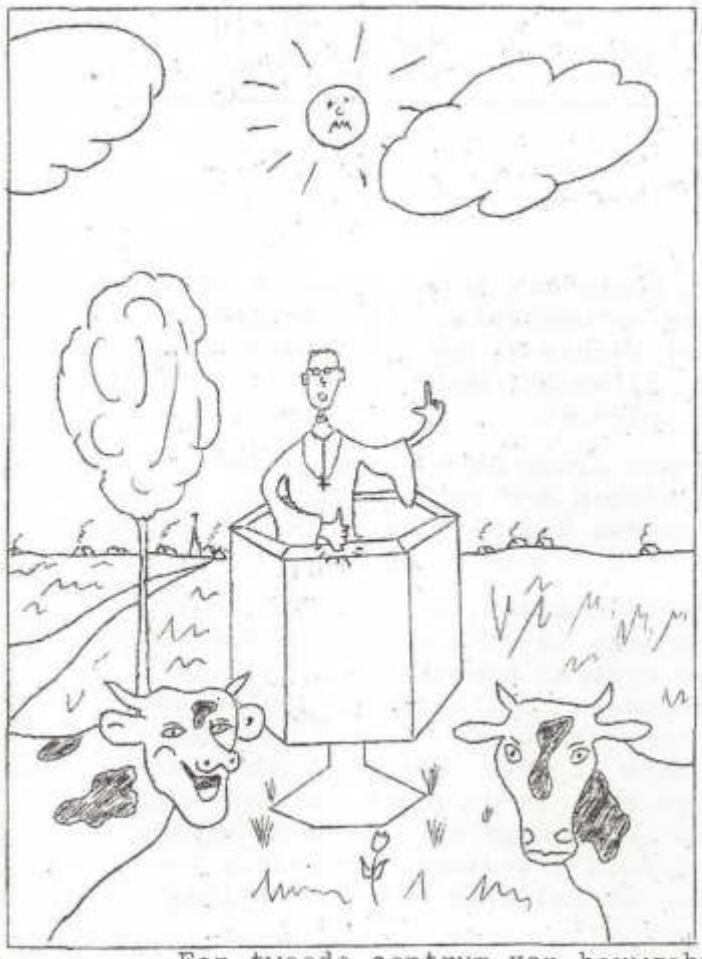

wanneer de zondagse preek te eentonig wordt, kunnen zij steeds, om de tijd te doden, zich nuttig bezig houden met het maaien van het gras, het uitsteken van de aardappelen, of het melken van de koeien.

Dat heel dit opzet niet veel rekening houdt met de menselijke noden, bewijst dit echt gebeurde voorval: In Wuustwezel had iemand de toelating gevraagd (en gekregen) om zijn bouwvallig huisje, dat op landbouwgebied stond, te slopen. Er werd zelfs een premie toegekend voor afbraak van een krotwoning. Als die man nu een nieuwe woning wil bouwen (wat nogal normaal is, zouden wij zo denken), mag hij dit niet meer doen op de plaats waar het oude huis stond, maar moet hij ergens in het centrum grond gaan kopen, die waarschijnlijk vier, vijf maal duurder zal zijn dan zijn stukje landbouwgrond, wat hem voor nagenoeg onoverkomelijke finantiele lasten zal stellen.

Een tweede centrum van bouwgebied is gelegen (en verschiet nu niet) op het Militaire Kamp achter de A. Boelstraat. Wie eventjes de kaart raadpleegt, komt tot de vaststelling dat dit gebied voor vier vijfden onder Brecht ligt. Wij menen dat verdere kommentaar hier wel overbodig is, vermits iedereen het komische van de situatie inziet. Enkel dit: Mocht het ooit tot een massale volksverhuizing naar dit nieuwe centrum komen, dan zal de voltallige redaktie van Goorgalm aanwezig zijn om dit epos voor het nageslacht vast te leggen.

Over de recreatiezone op Gooreinds grondgebied kunnen we zeer kort zijn: zij is er niet. Blijkbaar waren de vroede vaderen van mening dat de mensen hier allemaal noeste werkers zijn, die geen ontspanning nodig hebben.

Straffere toebak wordt het wanneer we aanlanden bij het industriegebied: ook dit ontbreekt totaal. Dat wij in Gooreind o.a. een sigarenfabriek hebben, zet dàt maar uit je hoofd, beste lezer. Je hebt al de tijd gedroomd dat het er was, maar nee hoor, je was er glad naast. Ook wij zijn ons, onmiddellijk na het vernemen van deze sombere tijding, ter plaatse gaan overtuigen. Eerst hebben wij in onze arm geknepen, met het resultaat dat wij nu met een blauwe plek rondlopen. Vervolgens hebben wij onze ogen vast toegeknepen en toen voorzichtig opengetrokken. Hieruit hebben wij een verstuiking van het linker ooglid overgehouden, maar volgens onze bescheiden mening (we kunnen er naast zijn) stond "het" sigarenfabriek er nog steeds.

Merkwaardig is wel dat over heel Wuustwezel geen enkele fabriek of dergelijke op de nieuwe kaart vermeld staat. Daarentegen staan al de bedrijven en bedrijfjes van bijvoorbeeld Essen er wél op. Wij hebben daar niets tegen, maar vermoeden toch dat het bij de samenstelling en uitwerking van het plan allemaal geen zuivere koffie was.

Een boszone is er wél in theorie, maar dit is gelegen op een stuk van het Kamp, en er zal nog veel water door de beek moeten stromen, en veel formulieren door het Ministerie van Landsverdediging, eer dàt verdwenen is.

De groene zone die voorzien is, ligt tegen het kamp in de richting van de godshuizen. Een tweede zone bevindt zich op het eigendom Vandevoort (aan de Noordheuvel en de Kruisstraat), maar vermits dit privaat bezit is, zal het van weinig rechtstreeks nut zijn voor de gemeenschap.

De rest van Gooreind, dus het overgrote deel, is landbouwgebied. Hier zullen enkel boerderijen, en eventueel huizen met agrarische doeleinden zoals maalderijen, meststoffenmagazijnen en dergelijke mogen gebouwd worden.

Wij kunnen best begrijpen dat de regering de landbouwgronden wil beschermen (tenslotte moeten wij eten ook), maar zoals de bestaande toestand zich voordoet, kan men toch moeilijk de landbouwers gaan aanzetten de gronden, die gelegen zijn bv. tussen de Grotstraat en de Theo Verellenlaan, te gaan uitbaten. Vóór twintig jaar was het plan op zijn tijd gekomen, maar nu is het hopeloos voorbijgestreefd door de feiten. Wij kunnen daarom moeilijk anders dan eens glimlachen om hetgeen onze zo ijverige regeerders ons weer voorschotelen, maar tegelijkertijd eens denken aan de mensen die door de nieuwe regelingen veel moeilijkheden zullen ondervinden.

Nog een laatste punt: op het plan staat ook aangeduid dat een nieuwe weg wordt voorbereid: het betreft hier waarschijnlijk een verbinding tussen Turnhout (waarvan men een industriecentrum wil maken) en de Antwerpse haven. Deze weg zal Gooreind binnenlopen langs de Brasschaatsesteenweg (aan de Bosduin), en zo vermoedelijk langs "den Bouw" (voor de jongeren onder u die dit niet kennen: vraag het aan Oompje), naar de bocht van de Oude Baan en Oud Gooreind, in de richting Brecht. Volgens andere bronnen zou hij echter meer naar het zuiden liggen, zodat de kerk zou moeten verdwijnen.

Wij wachten met spanning op deze nieuwe baan. Hopelijk zal de straatverlichting er even goed functionneren als op ons oud "Klein Steenwegske".

==========

Toen een Schot aan zijn vader vroeg wat hij zijn verloofde voor haar verjaardag moest schenken, gaf deze de raad:
- Geef ze lippenstift, mijn zoon, daar krijg je toch de helft van terug als ze je een zoen geeft !

JEUGDNIEUWS

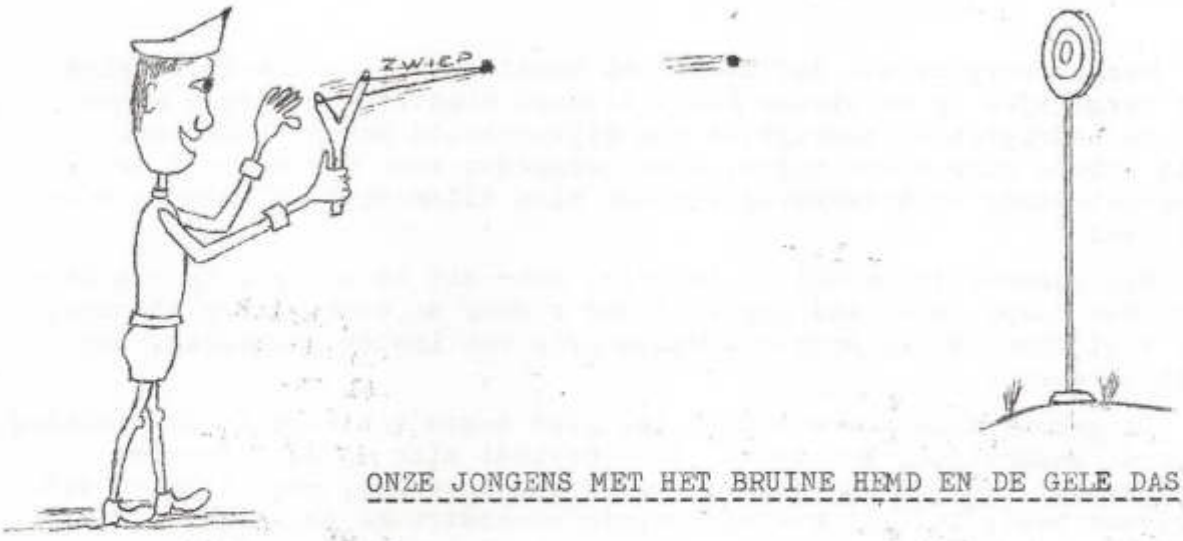

ONZE JONGENS MET HET BRUINE HEMD EN DE GELE DAS.

Om bij onze Chiro-zusjes niet ten achter te blijven, wil ik even mijn grijze hersenmassa pijnigen.....

EN KEN JE DE CHIRO ! ZAG JE ZE NOG NIET !

Onze afdelingen:

SPEELKLUB: 7- tot 9-jarigen.

Het zijn onze echte, kleine "sloebers(kes)". Bij leider Karel leren ze alles wat niet plezierig is op een plezierige manier doen: een dansje slaan, een liedeke kwelen, knutselen met papier en lijm... Oei ! die lijm... en vooral heel snel lopen....

Onze 9- tot 10-jarigen dragen de enig mooie naam: RAKKERS.

Nog niet zo heel groot, maar toch vang je ze niet meer met zoete siroop! Deze rakkertjes zijn tevens rasechte voetballertjes, want hun leiders: Rudy en Eddy zijn twee verwoede voetbalmaniakken... Natuurlijk is hevig spel ook hun deel zowel als knutselen, zingen en een heel klein tikje judo...

Dan onze TOPPERS: de 12- tot 14-jarigen.

Het zijn sloebers van eerste klas, maar toch de besten van het hele Chiro-ras! Hun leider, Wilfried, is een hevige supporter van Eddy Merckx en van Patrick Sercu...daarom leert hij zijn jongens wel hoe zij een fiets moeten berijden om uit een sprint het laatste centimeterke te halen....

De KERELS, 14- tot 16-jarigen, verzwijgen heeft geen zin; zij zijn de mannen van de toekomst en ... er groeit al haar op hun kin! Hun leider, Ivo, is hiervan een sprekend voorbeeld. Wanneer men ze bezig ziet, kan het niet anders of binnen enkele jaartjes groeien er zeker tuchtvolle, vaderlandslievende soldaten uit... Eens komen hun namen in GOORGALM...Goeie moed, mannen van de Milac!

"Nu neem ik nog even leiders en proost bijeen,
maar ach! mijn grijze hersenmassa trekt krampachtig ineen!

De groeten van ons allen aan onze kaki's

leider Ivo.

K.L.J.

Wij waren al volop aan het'repeteren' voor onze jeugdavond in maart , toen de kat op de koord kwam: de Chirojongens geven hun groepsfeest ook in maart. Om onze broers geen zeer te doen, spelen wij niet in maart, maar later. Zo gebeurt het dat de kat niet meer op de koord zit. Houdt echter de datum (en uw geld) vrij voor het Chirofeest !

E E N G R O O T M A N.....

Ik ben geboren in Londen op 22 februari 1857. Amper drie jaar oud was ik, toe. vader stierf... Ik groeide op en voelde dat het leven heel wat zou brengen!

Zowel in de sport als in de studie was ik een haantje vooruit. Maar hoe ongelooflijk het ook klinkt, mijn liefde ging naar het leger! Mijn toelatingseksamen voor het leger werd een schitterend sukses, ik behaalde een tweede plaats op zevenhonderd kandidaten (toen al zoveel idealisten)

In Indië begon ik als piepjong ruiterij-officier; mijn medesoldaten bewonderden mijn uithoudingsvermogen en mijn leiderstalent!
Toen ik naar Zuid-Afrika werd geroepen voor de Boerenoorlog, droeg ik reeds de graad van kolonel.

1903 ! Het Britse leger kende mij de graad van luitenant-generaal toe, en in 1909 werd ik tot de adelstand verheven !

1910 ! Mijn vaarwel aan het leger was werkelijkheid geworden en ik wijdde mij als CHIEF-SCOUT volledig aan de verkennersbeweging: jonge mensen die met open oog in Gods natuur leefden en een beweging uitbouwden van broederlijkheid en kameraadschap...

In 1916 werden de welpen gesticht, jonge kereltjes die zich in de djungel thuisvoelden, in 1920 kwam dan de voortrekkerij tot stand. Scouting lag me nauw aan het hart!

U kent me toch ! Ik ben BADEN POWELL, STICHTER VAN DE SCOUTSBEWEGING.

Op 8 januari 1941 werd te Nairobi de vlag half top gehesen, Baden Powell was niet meer... Een groep Afrikaanse scouts legde op het graf een kleine cirkel witte stenen met in het midden één witte steen neder, hetgeen betekende: onze Chief is naar Huis teruggekeerd!

Tussen de papieren op zijn bureau werd volgende tekst gevonden:

"Ik heb de indruk, dat God ons in deze mooie wereld plaatste om er gelukkig te zijn. Geluk komt niet voort uit rijkdom, noch uit een suksesvolle loopbaan. Een stap naar geluk is jezelf sterk en gezond te maken terwijl je nog een jonge kerel bent, zodat je je nuttig kunt maken om later het leven aan te kunnen als een man. Uit de studie van de natuur zal blijken hoe schoon en wonderlijk God de wereld gemaakt heeft, opdat je ervan zoudt kunnen genieten. Wees tevreden met wat je hebt, en doe er het beste mee. Kijk naar de zonnige kant van de dingen

(lees vervolg op blz. 24)

DAGKLAPPER

Maandag 1 januari 1968.

Zoals overal in de beschaafde wereld, wordt er ook te Gooreind gefeest, gedronken, gezongen, gedanst en gekust, maar dan zoals het alleen in Gooreind kan.
Peters ontvangen met een traan van ontroering een nieuwjaarsbrief en een fles whisky, meters een tedervolle kinderzoen en een tafellaken. Beiden merken dat de tijden nog niet veranderd zijn, en dat een kinderhand nog graag gevuld wordt.
Nadien wordt er geproefd van de pas gekregen fles en gemorst op het nieuwe tafellaken.

Dinsdag 2 januari

De lege flessen worden in de vuilnisemmer gegooid, de bemorste tafellakens gewassen. De werkende mens vliegt welgemutst (sic) weer aan de arbeid en binnen in hem fluistert een fuifstemmetje: "Nog 365!"

Woensdag 3 januari

ACV, Vrouwengilde en Jonge Moeders richten een gezellige namiddag in voor de kleinen. 300 kinderen, van 2 tot 14 jaar, vullen om twee uur de parochiezaal. Er wordt aangevangen met een wedstrijd "geitjes" (meisjes) -"bokskes" (jongens) onder deskundige leiding van ... ja, wie anders dan de onderpastoor, bijgestaan door enkele zusters en iemand die heel hard kan roepen. Of er spanning in zat ? Bij de laatste proef, waarbij nog twee punten te verdienen waren, stonden de Bokskes één punt voor. Niemand zat nog op zijn stoel. Het podium moest met ruwe bezems worden vrijgehouden.
Na een verbeten strijd won het laatste Geitje het boterham-eten van het Bokske op een fraktie van een seconde. Stel U de ontgoocheling voor bij de Bokskes en de uitbundige vreugde bij de Geitjes.
Gelukkig kwamen Mickey-Mouse en de Flinstones de gemoederen bedaren, zodat een groot gedeelte van de 1100 koffiekoeken en de 90 liter chokoladekoffie in vrede werden genuttigd. De inrichters hadden daarna nog slechts één probleem: "Waar blijven wij met het overschot ?"
(N.v.d.R.: Hebt U dan niet aan ons gedacht ?)

Donderdag 4 januari.

Ter gelegenheid van de gouden bruiloft van Peer Paelinckx hebben de ouden van dagen een gezellig samenzijn in de parochiezaal. Een gezellige sfeer wordt geschapen door een humoristisch woordje van mijnheer pastoor, terwijl Frederik, de enige, ware, onvervalste koster van Gooreind, voor de muzikale omlijsting zorgde door enkele smaakvolle liederen ten beste te geven.

Vrijdag 5 januari.

Na wekenlange voorbereiding, waaronder wij vermelden: vergaderingen, opstellen van de verschillende artikels, typen van stencils en dergelijke zaken meer, is het dan eindelijk zo ver. Rond acht uur ('s avonds) beginnen wij met het afdraaien van onze stencils. Gelukkig was zuster Marie-Rachel daar om ons met raad en daad bij te staan, anders was het eerste nummer nu misschien nog niet verschenen. Toen het zusterkensbedtijd was geworden, hebben wij alleen verder geknoefd, zonder reddende engel. Een voltallige redaktieploeg heeft met hart en ziel (en één bepaald lid ook met zijn vingers) de eerste Goorgalm uit die sakkerse stencileermachine getrokken.
Om kwart na vier werd besloten het werk stop te zetten.
In enigszins gedrukte stemming verlieten wij de meisjesschool, met slapjes in onze armen hangend, het lijkbleke lichaam van de heer T.V. wiens linkerhand op een ongelukkige maar domme manier, door de stencileermachine was vermorzeld.

Zaterdag 6 januari.

Terwijl de Chiro met paard en kar, met drie koningen en al erbij, door Gooreind trekt , moet onze redaktie dit enig schouwspel missen.

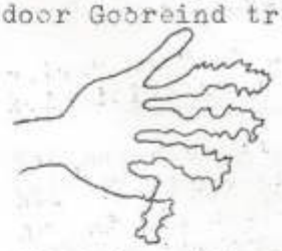

Hen wacht namelijk de zware taak de stencilkelk tot het bittere einde te ledigen. De laatste stencils gaan erdoor en alles wordt samengeklopt en gepind tot een keurig geheel. (N.v.d.R. ondanks de vermorzelde linkerhand hielp T.V. ons nog uitstekend, voornamelijk door niet in de weg te lopen). 's Avonds slaat een houten soldaat (niet te verwarren met oude soldaat) de drie verkopers van Goorgalm gade. Eén onzer ontpopt zich als een waar verkoper (of dacht hij misschien op bierronde te zijn?).
Na afloop van de eerste verkoop, die wel een sukses mag geheten worden, wordt met liefde het ontvangen geld geteld en herteld.
Rond elf uur 's avonds gaat onze proost in de kerk de klok afzetten (vergeten werk). Op onverklaarbare wijze botst hij in het portaal tegen onze "houten soldaat". Spijtig genoeg zijn er geen afgevaardigden van de Belgische Atletiekbond aanwezig, want anders was Gaston Roelands zeker vervangen voor Mexico '68. (Wie zet er nu een soldaat weg in een kerkportaal, allee zeg !)

Zondag 7 januari.

Voor elke mis wordt Goorgalm nr 1 aan de man (en de vrouw) gebracht. Zelfs Monseigneur Raes, die onze prachtige en wereldberoemde kerststal komt bezichtigen, is niet opgewassen tegen de overredingskracht van onze verkopers. Ook hij koopt een nummer en betaalt hiervoor met milde gulheid de ronde som van 11,25 frank. (Nu weet U meteen waar die 25 centiemen uit de inleiding vandaan komen, nota van de typist)
De mensen die slechts nipt op tijd komen voor de mis van 10 uur, moe-

ten tot hun spijt ervaren dat alles uitverkocht is.
256 nummers zijn als het ware uit onze handen weggevlogen. Volgende keer (dat wil zeggen voor dit nummer, nogmaals nota van de typist) zullen wij wat langer afdraaien en er een "hachtje door" van maken. Of misschien beginnen wij wel wat vroeger ook.

Maandag 8 januari.

Wij kochte bij de bakker een worstenbrood, maar spijtig genoeg hebben wij op de weg naar huis de worst verloren (Of zat er geen in ?) Dat maak je mee op verloren maandag.
Alhoewel zonder worstenbrood verzendt K.J. toch de Goorgalmen naar onze soldaten. Op de post heeft men geen zegels van 40 ct., en dus mag Charel op elk nummer drie postzegels van 15 ct. plakken. Zijn tong en zijn keelgat worden er zo droog van dat hij die avond bijna een bak pils uitdrinkt.

Dinsdag 9 januari.

De jonge moeders houden een onder-onsje in de meisjesschool. Onderwerp van gesprek: Missingen in de opvoeding en straffen van kinderen. Teken aan de wand voor de "emancipatie": er waren ook vier jonge vaders aanwezig.

Woensdag 10 januari.

Onder het waakzaam oog van zijn vrouwtje werkt Fr. G. aan het dak van zijn huis. Frans wilde graag heel vlug beneden zijn, en hij stapte dan ook naast de ladder. Met een gebroken hiel mag hij nu een zestal weken vrouwtjelief gezelschap houden. In elk geval wensen wij Frans een voorspoedig herstel.
Voor de filmliefhebbers wordt deze avond "De negerhut van Oom Tom" vertoond in de parochiezaal.

Donderdag 11 januari.

Er wordt een aanvang gemaakt met het schilderen van de vergaderlokalen op de eerste verdieping in de meisjesschool. Dit op initiatief van de betrokken verenigingen.
Dat het deze nacht koud was, bewijst volgend voorval: in Beersgat hebben een tweetal vrachtvoerders een defekt aan hun wagen. Na een vergeefse poging om het onheil te herstellen, besluiten zij in hun auto te overnachten. 's Morgens worden zij door een politiepatrouille ontdekt, en met bevroren tenen en vingers naar het hospitaal gevoerd.

Vrijdag 12 januari.

Een verliefde Gooreindenaar fluistert zijn geliefde in het oor: "Jij krijgt van mij een miljard kussen !" De brave jongen beseft niet dat hij hiervoor, gerekend aan 10 sekonden per kus (wat o.i. weinig is) 318 jaar, 75 dagen 10 uur,6 minuten en 10 sekonden zou nodig hebben !!!

Zaterdag 13 januari.

Thans volgt het weerbericht, ons medegedeeld door het bijhuis te Gooreind, van het Koniklijk Weerkundig Instituut te Ukkel. Weersverwachting geldig tot morgenochtend acht uur. Matige tot vrij sterke wind, draaiend van noord tot oost, die echter geleidelijk zal verdwijnen tegen het vallen van de avond. Grote kans op onweersbuien, vallende sterren,

griep, haat, nijd en ergernis, mist, ijzel en blauwe plekken. Maximumtemperaturen van min twee tot min acht graden. Minimum van min acht tot min zestien. U is verwittigd.
De toestand op enkele hoofdwegen: Brussel-Leuven: zeer gevaarlijk, toestand hopeloos, vooral in de buurt van Leuven; zichtbaarheid praktisch nul. De Waalse automobilisten wordt aangeraden de steenweg op Wavre te gebruiken. Gooreind-Wuustwezel: volledig onberijdbaar. De rijkswacht verzoekt ons mede te delen dat het levensgevaarlijk is deze weg vandaag in dronken toestand te gebruiken. In het zakje blazen wordt vanavond niet gedaan, omdat de politie zelf niet stevig op de benen staat.

Zondag 14 januari.

Wegens de plotse dooi wordt er vandaag niet meer geslibberd.
Sommige roekeloze jonge snuiters die geen acht hadden geslagen op het verzoek van de rijkswacht, durven zelfs beweren dat ze anderhalf uur nodig hadden om van Wuustwezel in Gooreind te geraken. (N.v.d.R.: hoelang duurt een partijtje biljart dan wel?)
Na de hoogmis vergaderen de zeven onkreukbaren met een ditmaal niet verschrikte proost, en diskussiëren over de eerste kinderpasjes van Goorgalm. Over de "Week van de Soldaat" menen wij zelfs ook iets te horen. Een tipje van de sluier wordt gelicht. Men fluistert over paketten voor onze soldaten, enzovoorts.

Maandag 15 januari.

Na het nieuws vraagt men op de T.V. uw aandacht voor een mededeling vanwege de regering.
Tot U spreekt de heer Poswick, minister van landsverdediging.
"Oewaarde medeburgers,
U ept de laatste tijt al veel oren spreek over de terukroepink van onze miliciens uit de verre Duitsland en de omvormink van de Belkische légeir tot een beroepslégeir. In de venster van de Nato onderhandelingen ebben oewij te Bruxelles twee vijfjarenplans koetkekeurt, één op lanke, en één op korte termijn.
In de vijfjarenplan op lanke termijn voorzien oewij de terukroepink van onze stoottroepen uit Duitsland.
De vijfjarenplan op korte termijn be-elst de vermoderniserink van de ambachtslégeir. In Nato-verband zullen de velocyclisten met luktkarabijn wordt vervank door tandèms met tweelopen ". Tot daar de heer Minister Poswick.

Dinsdag 16 januari.

Wij vernemen de oprichting van DINO, supportersclub van Gooreind V.V. Hun leuze: Door inspanning naar overwinning. Hun doel: morele en financiële steun voor onze voetbalploeg.
Dringende oproep van onze redaktie: IS ER TUSSEN DIE SUPPORTERS MISSCHIEN EEN REPORTER VOOR GOORGALM ??? Zo kunnen wij alvast voor de morele steun zorgen.

Woensdag 17 januari.

Start van de gespreksgroepen te Gooreind. Er zijn hiervoor een 80 à 90 mensen van ons dorp ingeschreven, maar omdat er meerderen gekozen hebben voor twee of meer onderwerpen, komen we tot een 150 mensen in totaal, die de vijf onderwerpen zullen behandelen. Deze onderwerpen

1° Vragen voor Jongeren: de jeugd en haar problemen.
2° Kristelijke verantwoordelijkheid (met o.a. : zonden, geweten en biecht)
3° Gezin en Opvoeding.
4° God in ons leven: het menselijk geluk.
5° Voor een waarachtige Kerk.
Wegens de belangrijkheid van deze aktiviteit, krijgt U hierover in ons volgend nummer een uitgebreid verslag.

Donderdag 18 januari.

Reuze-erwtensoepmist over Gooreind. Zicht beperkt tot 34 centimeter, tenzij voor mensen met vuile brilleglazen; hùn zichtbaarheid is nul. Het spijt ons werkelijk, maar wij kunnen onze schrijfmachine niet meer zien, en onze centen geven aan een typiste die blind kan "tippen", doen we niet (Tiens, ik wist niet dat dit djobke betaald werd, nota van de typist).

Vrijdag 19 januari.

Eén van onze Zusters vertelde ons volgende anekdote: De meisjes moesten in de opstelles één brief schrijven. Annemietje zou naar oma schrijven. Toen ze een tijdje gewerkt hadden, ging ik even kijken. "Waarom schrijf je zulke grote letters, meisje?" vroeg ik verbaasd. Waarop Annemietje antwoordde: "Omdat Oma hardhorig is, zuster, en als ik schrijf met kleiner letters, hoort zij niet wat erin staat, als opa de brief voorleest."

Zaterdag 20 januari.

Het ACV richt een verrassings-filmavond in met tombola. De film die vertoond wordt, is een Western, getiteld: "Nevada". Deze film liet op Gooreind een diepe indruk na. Zo diep zelfs dat wij diezelfde avond nog bedreigd werden door een niet nader bekend onguur individu dat ons toeriep: 'Handen omhoog of ik schiet!', waarop de man zijn fietspomp op ons richtte. Gelukkig was deze niet geladen, want het darmpje zat er niet aan.

Zondag 21 januari.

Een zeer heuglijke dag voor onze jeugd. Zelfs een oude rat als uw reporter kwam onder de indruk van al dat moois. Reden: het schooljeugdtheater Jan Saevenberg bracht "Het sprookje van de goede rechter" op onze parochieplanken.
Het spel: De goede rechter krijgt van een edelman een pakje juwelen ter bewaring. De kuisvrouw van de rechter luistert alles af en neemt het snode besluit het pakje met behulp van haar man te stelen. Dit gebeurt na vele verwikkelingen tenslotte toch niet, en de wrede daders ontlopen hun gerechte straf evenmin.
Een gegeven met een goede moraal, eenvoudig en subliem uitgewerkt; bovendien een duidelijke voordracht, beroepsbeheersing van de rollen, en kontakt met het jeugdig (of terug jeugdig geworden) publiek.
"Elk kind is een glimlach van God over de aarde" zegt Tagore. Jan Saevenberg en zijn gezelschap zijn erin geslaagd die glimlach nog aanstekelijker te maken.
Mogen we ook de inrichters van deze namiddag, de Bond van Grote en Jonge Gezinnen, van harte gelukwensen met hun initiatief, namens de 170 kinderen en namens Goorgalm.
Onze zedeles: Bond, geef ons, jeugd, meer van dat, want we hebben het broodnodig.

Maandag 22 januari.

Een rasecht Gooreindenaar die met ons op de bus zit deze morgen, vertelt ons dat hij gisteravond voor de verandering een pintje was gaan drinken in een deftig café te Antwerpen. Na het eerste kwamen er nog verscheidene andere, zodat hij op de duur tegen de kelner zei: "Geef me eens iets om te ontnuchteren, want ik heb, geloof ik, een glaasje teveel uit". "Goed, mijnheer, zei de kelner, ik breng U zo dadelijk de rekening".

Dinsdag 23 januari.

De Boerengilde houdt haar jaarlijks teerfeest. Naar wij konden opmaken uit de opstijgende walmen die wij binnensnoven bij een toevallig passeren, stond er op het menu: kaaskroketten, soep met balletjes, en groene en witte bonen met varkensgebraad. (Wij kunnen er naast zijn, en verwachten in dat geval een rechtzetting) Na het maal werd er gekaart. Bijzonder aan te stippen valt dat (naar het schijnt voor de eerste maal in de geschiedenis van de gilde) de vrouwen 's avonds hun echtgenoten mochten vervoegen.

Woensdag 24 januari.

Ditmaal geen jeugd of bejaarden, maar het tweede onderonsje, van de moeders van "tussenin". Voor de niet begrijpende lezer willen we graag uitleggen dat hiermee de moeders bedoeld worden van onze schoolgaande jeugd. Onderwerp: ontspanning voor onze groter wordende kinderen.
En wie had er vandaag huiswacht? Natuurlijk weer..... U raadt het wel!

Donderdag 25 januari.

Op Oud-Gooreind hangen de vlaggen halfstok. De Heer K.J., hooggeacht voorzitter van Milac-Gooreind, nog steeds niet bekomen van de heldendaden op het gemeentehuis van Wuustwezel, ligt stuiptrekkend te ijlen op zijn ziekbed. Hij heeft de griep. Alhoewel nog niet volledig tot het bewustzijn teruggekeerd, toch murmelde de heer K.J.: "Drinken!", wat wel niemand zal verbazen. Wij overhandigden hem een glas water, waarop de heer K.J. springlevend werd en brulde: "BIER !!!!!!"
Voor de lezers die er prijs op stellen de Heer K.J. te bezoeken: De bezoekuren zijn van 2 tot 4 en van 7 tot 8. Druiven en eventuele versnaperingen worden door onze redaktie in dank aanvaard.

Vrijdag 26 januari.

In de parochiezaal wordt, op initiatief van de jonge moeders K.A.V., de overbekende film "De Wonderdoenster"vertoond. Wij moeten de jonge moeders feliciteren dat zij een film met zulk hoog gehalte in het bereik van onze mensen brengen.

Zaterdag 27 januari.

Bij Jef Stevens zit het er weer volop tegen. Zoals ieder zichzelf respecterende maatschappij, teerde vandaag de Burgerbescherming (onder de hoge auspiciën van de burgemeester en de eerste schepen (!))Er werden duchtig vitaminen binnengehapt en gedronken. Zo trachten de brave burgers zich te beschermen tegen de alomheersende griep.

Zondag 28 januari

Algemene vergadering van de Boerinnengilde met een goede opkomst van 65 leden. Het behandelde thema is "de verantwoordelijkheid". De Lourdesreis wordt verloot en gaat naar Mevrouw Clemens-Van Gestel. Reserves, voor het geval de eersteniet kan gaan, zijn: Mevr. Jacques en Mevrouw Van Looveren Frans.
Aan de gelukkige winnares het beste, en als ge zo ver zijt, bid dan eens een weesgegroetje voor de redaktie. Die heeft het hard nodig.

Maandag 29 januari.

Voor de eerste maal in de geschiedenis van ons dorp konden de fietsplaten afgehaald worden in een café. Uitverkoren plaats: "Café De Veehandel". Naar wij vernamen van meer dan één huisvrouw, waren er in Gooreind vandaag veel mannen, die zich terug jong voelden worden en een fietsplaat wilden kopen. Kwestie van in beweging te blijven.
Spijtig dat deze taks niet per half jaar kan betaald worden!

Dinsdag 30 januari.

Derde les voor de jonge moeders (en vaders) over de "Verhouding tussen ouders en de groter wordende kinderen". Ter illustratie warenen interessante zwepen, karwatsen, pijnbanken en foltertuigen gratis te bezichtigen.
Wanner komen de groter wordende kinderen aan de beurt?

Woensdag 31 januari.

Vandaag geen nieuws uit de buitenwereld, vermits er door de redaktie met paardeman- en kracht intens geknoefd wordt om Goorgalm nr 2 tijdig klaar te stomen.
Het leven is een strijd.... maar toch plezant

JEUGDNIEUWS (Vervolg van blz. 17)

in plaats van naar de duistere. De echte manier om gelukkig te zijn, is anderen gelukkig te maken. Tracht de wereld een weinig beter te verlaten dan je hem vondt. En wanneer jouw beurt gekomen is om te sterven, kun je gelukkig sterven omdat je steeds je best deed en je tijd niet verspilde. WEEST PARAAT ! Grijp steeds terug naar je scoutsbelofte. Zo helpe je God! "

Je vriend Baden Powell
(vanwege de scouts)

°+°+°+

ONZE LEZERS SCHRIJVEN

Onder deze titel brengen wij voortaan iedere maand, en dit over een maximum van 2 bladzijden,stukjes die ons door de lezers ingezonden werden. Let wel op, het gaat hier niet over verslagen van aktiviteiten in de parochie, of over artikeltjes voor de dagklapper: die nemen wij over, en komen dan automatisch onder onze eigen verantwoordelijkheid te liggen. Nee, het gaat hier om artikels op eigen initiatief van de lezers. Als er veel inzendingen komen, zullen wij verplicht zijn te schiften. De redaktie houdt eveneens steeds het recht voor zich eventueel zaken die zij niet passend vindt, te schrappen, zodat de vrede in het Gooreindse huishouden bewaard blijft. In deze rubriek laten wij ook de gebeurlijke kritiek op artikels in dit blad verschijnen. En daar gaan we dan:

Het eerste stukje was voor ons zeer raadselachtig. Wij wilden het eerst nog inlassen bij de prijsvraag: ra ra, over wie gaat het ?, maar daar we zelf het antwoord niet wisten, lieten we het maar:

.....

Een mistige zondagmorgen in november...
Jaakske en Joske stonden opgeruimd vertrekkensklaar met een korfje, volgeladen met jonge hondjes, in de hoop ze op de vogeltjesmarkt voor een schappelijk prijsje kwijt te geraken. De kleine meisjes mochten mee, en kibbelden reeds over de investering van de opbrengst.

Bij hun aankomst wachtte hen een blijde verrassing: de buurman en zijn vrouw stonden ook met hun beestjes te wachten op kopers. Marieke van de Leeuwenhoef wist haar schatjes goed te prezenteren:"Hewel, mijnheer, zie eens wat lieve beestjes, en nog wel met witte pootjes!"
"Awel madammeke, als ze die maar niet hadden", kreeg ze als antwoord, en de man vervolgde zijn weg.

Langzamerhand werden ze er zich van bewust dat ze een slechte markt getroffen hadden, en vingen de terugreis maar aan.

" 't Is allemaal geen geluk in 't leven", zegt de Jaak. "Ja, antwoordt Marieke, maar we hebben ons lievelingskens toch nog".

..... L.A.

IN BOS EN VELD. Langs winterse wegen.

Een lichte rijp heeft deze morgen alles een verrassend uitzicht gegeven. Dingen die anders onopgemerkt blijven, trekken nu dadelijk ieders aandacht. Daar zijn bv. de dorre bloeipluimen van het struisgras: gisteren lette daar niemand op, maar nu ze door de nacht omgetoverd werden tot broze, zilverwitte tuilen, kunnen we niet nalaten ze te bewonderen.

Plots doen fijne geluidjes en een zacht geritsel ons opzien naar het struikgewas. Een groep staartmezen tuimelt er doorheen en vindt blijkbaar hier en daar, ja overal iets te pikken, waar een mensenoog helemaal niets bespeurt. Allerlei akrobatische toeren komen er aan te pas, en ze hebben er niets tegen dat we ze van dichtbij gadeslaan.

Met haar smalle lange staart, die lenig in alle richtingen balanceert, is de staartmees de elegantste in de mezenfamilie. Omwille van

die staart noemt men ze wel eens "miniatuurekstertje". Een bekend natuurbeschrijver, Wigman, ziet de staartmees als "een kluwentje wol met een breipen erin".
Een staartmees is geen zeldzaamheid. Zelfs als broedvogel komt ze algemeen voor. De meeste kans op een kennismaking biedt nochtans de wintertijd, als de nijpende honger hen verplicht alle voedselbronnen op te zoeken. Nochtans kunnen we in de zomer en herfst zulke spelemeiende groepen ontmoeten, want buiten de broedtijd leven de staartmezen het hele jaar in groepsverband.

Hun voedsel bestaat uit insekten, spinnen, spinneëitjes...en dat voedsel willen ze op de takken gevonden hebben. Mezen zijn uitgesproken "takvoeders", die zelden op de grond vertoeven. Ondertussen klinken almaardoor waarschuwingssignalen die de groep moeten bijeenhouden: tup-tup, tsie-tsie-tsie... Het onderzoek van het houtgewas wordt tamelijk grondig doorgevoerd, zodat we ze lang in 't oog kunnen houden.

Soms reeds in maart gaat de staartmees over tot nestbouw. Dat doet ze in dichte koniferen, doornige struiken, soms tegen een boomstam, waarmee het dan één geheel uitmaakt en licht voorbijgezien wordt. Het paartje werkt er ijverig aan, zodanig dat men het van op een meter afstand ken fotograferen. Dat nest is dan ook een kunstwerk: mossen, spinrag, schorsvezels, enz. worden tot een viltige massa verwerkt. Binnenin een zachte bekleding van wol en veertjes, en van buiten gecamoefleerd met grijze korstmossen, zoals op de boomstammen. Door een zijdelingse opening van het nestje steekt het kopje bij het broeden buiten, en boven dat kopje een lange staart! Heel merkwaardig is ook het feit dat boven de opening bijna altijd een veertje uitsteekt, alsof er feestelijk gevlagd werd!

A.G. (voor "De Wielewaal")

MOTOCLUB ROCKING-START - Gooreind.

De voorbije winter is er in de Garage van Fonne Van Dievoort flink gesleuteld en gevezen om de nieuwe moto in elkaar te steken en op punt te stellen. De Jan vertrekt namelijk dit jaar met een combinatiemachine HUSQUARNA -Motor - LINDSTROM-frame. Er is natuurlijk een flinke som geld tegenaan gegooid, maar de leuze van Jan is: ofwel goed, ofwel niets! Daarom zal er nog rondgegaan worden met lotjes van een tombola ten voordele van de club die de kosten heeft helpen dekken.
De bestuursleden zullen eveneens rondkomen met de lidkaarten 1968.
Wij wensen iedereen in onze klub welkom. Een lidkaart kost per jaar 100 F.
Onder de 18 jaar: 50 fr.
Wij geven nu nog de uitslagen van de Jan tijdens het voorbije jaar, in acht genomen dat hij soldaat is geweest en nooit heeft kunnen trainen:
Poperinge: 5de plaats ; Tiegem: 6; Ciplet: 7; Froidchapel: 10; Dworp: 10; Grace Berleud: 4; Kemmel: 10; Koningshooikt: 5; Neeroeteren: 5; 's Gravenbrakel: 5; Hoeselt: 3; Schaffen: 5; Bolderberg: 6; Komen-Wervik: 4; Gijverinkhove: 4; Dison: 3; Molenbeek: 4; Wuustwezel: 6.

R.B.

Op vrijdag 9 februari zal de heer Karel Janssens (nee niet onze bloedeigen Charel, maar een gekend ornitoloog=vogelkenner) met dia's komen spreken over de Kalmthoutse heide, en dit in de meisjesschool (refter) om 19.30 uur. Een buitenkansje voor de natuurliefhebbers, want die man schijnt niet de eerste de beste te zijn!

LEUVEN VLAAMS !

Op maandag 15 januari van het jaar onzes heren 1968 werden de stad Leuven en de brede Vlaamse opinie wakker gekraaid door enkele invloedrijke waalse haantjes. In arrogante bewoordingen beschouwden ze alle overeenkomsten, onderhandelingen en beloften, die ze voor twee jaar lang hadden aangegaan, van nul en generlei waarde. Vanzelfsprekend nomen de Vlaamse studenten dat niet, en zo werd Leuven een vat vol buskruit. Een ooggetuige (en soms méér dan dat...) schrijft over deze woelige dagen. (N.v.d.R.: onze lezers herinneren zich nog zeker wel onze medewerker J.C. uit het verre L....)

Op dinsdag 16 januari, een dag na het verschijnen van het zo gewraakte waalse expansieplan, zie ik tijdens mijn ochtendwandeling van "kot" naar de Alma, dat van verschillende universiteitsgebouwen de ruiten ingedrukt zijn, en de gendarmerie de ingangen bewaakt. Zeer geschrokken door dit machtsvertoon, houd ik me die dag koest tot in de vooravond. Maar het Vlaamse bloed jeukt, en zo besluiten we, enkele volbloed Vlamingen en ik, mee te doen aan een avondwandeling (= een niet toegelaten betoging). Majoor Reviers heeft voor de feestelijkheid een enorm aantal tot de tanden gewapende gendarmes uit Antwerpen, Brussel en Gent laten aanrukken. En het feest werd een topper. Bij walen, die vanuit de balkons provoceren en water gieten, worden voetzoekers binnengeworpen. Wij, een zeer aktieve guerillatroep, vinden enkele denneboompjes en een stropop (Waal), die we publiek op de grote markt verbranden. Als beloning worden we met de matrak uit elkaar geslagen. Ook heb ik stramme studenten ongelooflijk hard zien lopen omdat er een flik op hun hielen zat. Eerst om twee uur in de morgen wordt Leuven weer een rustige stad, en verzorgt men t'allen kanten de builen en schrammen.

Woensdag 17 januari. Met een zwaar hoofd en benen rol ik uit mijn bed en kleed me aan in velduitrusting: Mijn meest versleten broek, een museumstuk van een regenmantel, en een paar sandalen die reeds de halve aardbol gezien hebben. De voormiddag blijft rustig, maar in de namiddag, tijdens een verbeten gevecht in regel worden bij een volkvergadering de voornaamste Vlaamse studentenleiders gearresteerd. De gendarmes slaan als dorsers op al wie in hun bereik komt, en verrichten honderden aanhoudingen. Op een moment dat ik me moet losrukken uit de dodelijke omhelzing van een smeris, verliest mijn goeie ouwe regenjas twee van zijn drie knopen. Onherstelbaar ontgoocheld, besluit ik nog een "avondwandeling te maken, maar de spuitwagens van de brandweer verwachten ons en zo strompelen we om twaalf uur druipnat naar ons kot. Nota: een vriendelijke flik (een zeldzaam eksemplaar in deze tijd) vertelde ons dat er 400 studenten, wegens plaatsgebrek in de gevangenis, opgesloten zijn in de garage van de rijkswacht!

Donderdag 18 januari. Deze morgen zijn we reeds vroeg in een bek- en handgevecht gewikkeld met de walen, die door de gendarmerie verdedigd worden. De balans: 3 blusapparaten wit schuim leeggespoten op de vluchtende walen, verscheidene matrakslagen geinkasserd en als trofee de schoen van een waal uitgetrokken terwijl hij door het venster kroop. In de Alma worden overvloedig soep en bonen uitgegoten over de Walen die hun "sjanson de la Wallonie" willen zingen. De avondwandeling bezorgt ons het tweede nat pak van die week.

Vrijdag 19 januari. Met nieuwe moed (want ik heb vandaag een droog hemd toegekregen van thuis) begin ik de dag. Leuven, vroeger een vrije en gemoedelijke stad, is nu een uitgestrekte kazerne. Na een heftige volksvergadering van de Vlaamse studenten, trekken we op naar de Oude Markt, waar de academische raad van Leuven-Nederlands in spoedvergadering bijeen is. Onze zitstaking op de markt wordt door de gendarmen deskundig uiteengeslagen, maar we bezetten de stoepen. Enkele smerissen die zich wat afgezonderd hebben van de groep, worden gegrepen, ontwapend en lopen in vliegende vaan (kleine lyrische overdrijving) terug naar de andere matrakduivels. Dan komen enkele zware spuitwagens de markt opgerold en beginnen de studenten op de stoepen te bespoelen. Geholpen door de matrakminnende gendarmen, kunnen ze eindelijk de markt schoonvegen. Omwille van deze derde onvrijwillige douche ga ik me nog maar eens omkleden, en keer dan terug naar de ons zo teergeliefde markt. Deze vinden we hermetisch afgegrendeld door de uitrustende flikken (ocharme). We komen wat dichterbij, en dan beleven we de grootste surprise van de week: de BOB, de belgische ondergrondse brigade (kan geen daglicht zien, wat die mensen doen) wil persé een gratis fotootje kieken van onze lieftallige gezichten. Getroffen door zoveel attentie en doodmoe besluit ik mijn vlaamsgezindheid te laten varen, en vlei me neer in het malse bed en... begin te dromen...van Leuven Vlaams...het weekend... en het lief....

Uw reporter ter plaatse.

!=!=!=

TECHNISCH HOEKJE

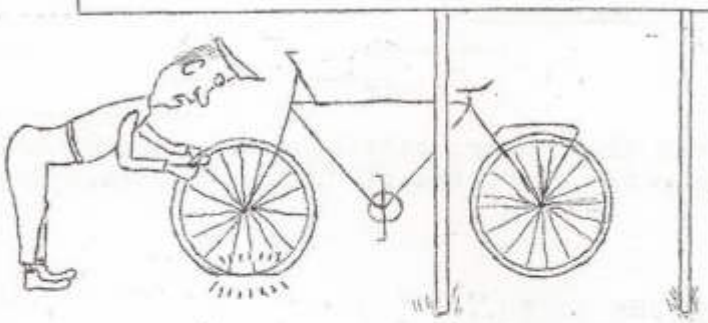

AANVRAGEN OM UITSTEL OF VRIJLATING NA DE MAAND JANUARI.

"IK BEN VERGETEN UITSTEL TE VRAGEN".

Tot voor de dag dat de dienstplichtige onder de wapens geroepen wordt, kan hij op grond van art.20, §3, nog aanvragen doen. Hij zal echter de reden dienen op te geven waarom hij in de maand januari zijn aanvraag niet heeft gedaan. Dus in zijn schrijven aan de goeverneur, aan wie de aanvraag moet gebeuren, dient hij een speciale reden voor zijn laattijdigheid te vermelden. Voor wat betreft de aanvragen wegens verblijf in het buitenland, dient geen speciale reden opgegeven te worden.

ER WORDT EEN ZESDE KINDJE GEBOREN.

Dan kan er onmiddellijk met een aangetekende brief aan de goeverneur om vrijlating worden verzocht zo er voldaan wordt aan de voorwaarde inzake de inkomsten van de ouders.

EEN TWEEDE KOSTWINNER.

Ja, een tweede jongen kan in een gezin ook als kostwinner optreden. Dit echter op voorwaarde dat de eerste een jaar soldaat is geworden als vrijwilliger, aan het genot van de vrijlating heeft verzaakt of gehuwd is en deel uitmaakt van een lichting welke aan die van de aanvrager minstens vijf jaar voorafgaat. Kan men zich tijdens de maand januari waarin de aanvraag moet gebeuren, hierop niet beroepen, maar wel voor de dag dat men onder de wapens geroepen wordt, dan kan men laattijdig de aanvraag om uitstel of vrijlating, aangetekend bij de goeverneur doen.

BROEDERDIENSTEN.

Wanneer men niet in de maand januari, maar wel nadien, drie broederdiensten kan inroepen, kan men zoals bij de geboorte van een zesde kindje, de aanvraag om vrijlating doen.

VOORLOPIGE AFKEURING.

Wanneer men op het Klein Kasteeltje voorlopig ongeschikt wordt bevonden na 15 januari, kan men opnieuw, zelfs al deed men vroeger afstand van uitstel (een afstand welke definitief is) terug alle aanvragen om uitstel, vrijlating, vrijstelling aanvragen.

LAATSTE BERICHTEN

Bij het ter perse gaan van dit nummer, ontvingen wij nog een brief van onze vertegenwoordiger bij d. "Luftwaffe", Ludo Geysen, onder de sprekende titel:

OVER 'T ETEN BIJ HET LEGER....

Als men een soldaat de vraag stelt: "hoe is 't bij 't leger?", zal hij meestal antwoorden: "Niet slecht, want 't eten is er geweldig goed", of ook wel: "Bij 't leger, amai zo'n eten!" Dus als het eten goed is, dan gaat alles goed.

Verschilt het eten in de ene kazerne dan zo veel van de andere? Spijtig genoeg, en ik spreek uit eigen ervaring, ja! Ik heb het namelijk aan de lijve ondervonden, en in cijfers uitgedrukt is dit 5 kg! "Dit is nog niet zo veel, zult u zeggen, want mijn zoon is wel zóveel kilo's bijgekomen toen hij bij 't leger was". Wat ik heb vastgesteld, en dit werd bewezen in de eerste "Goorgalm", is dat de meeste van onze soldaten bij het leger verzwaren. Er zijn er ook die niet alleen lichamelijk verzwaren... maar daar hebben wij het nu niet over.

Over het algemeen is het geweten, jaja, geweten dat ze bij de luchtmacht beter eten voorgeschoteld krijgen dan bij de landmacht. Uiteraard kan ik het enkel over het eten bij de luchtmacht hebben. (Hoe weet je dan dat het daar beter is dan op een ander Ludo? - nota van de typist in een stekelige bui)

Mijn opleiding kreeg ik in Koksijde. Het eten was daar niet zo slecht . Ja, denkt ge dan, we zijn bij 't leger, en we nemen maar wat de grote pot schaft. Hutsepot was daar een niet zeldzaam middagmaal, en fritten heb ik in die twee maand niet gezien.

Daarna vloog ik (bij de luchtmacht vliegt men, alhoewel het met de trein was) naar Saffraenberg. Het eten was er merkbaar beter: tenminste éénmaal per week fritten. Dat er die dag niet gegeten, maar gevr... wordt, moet ik niet vertellen. Ik heb daar zelfs iemand horen zeggen: "Ik eet hier zo goed als thuis, en niet dat het thuis slecht is, want mijn moeder is kokin".

Ja, we moeten de waarheid durven zeggen: als het goed is, dan is het goed. En als het dan soms minder goed is: dat gebeurt thuis ook al wel eens. Bedenk daarbij dat men bij het leger eten klaar maakt voor veel meer personen dan thuis, en dat men natuurlijk al eens iets klaarmaakt dat je minder goed lust.

Nu twee maand later, ben ik terecht gekomen in Brustem (nabij St-Truiden). Vooraf wist ik al dat de keuken van Brustem gekend was als een van de beste, maar dat het zó goed was, had ik mij niet kunnen voorstellen. Hier kunt ge eten wat ge wilt: bij de zelfbediening is er steeds de keuze tussen drie soorten vlees en vijf tot zes soorten groenten; daarbij komen dan tweemaal in de week de zo gegeerde fritten.

De keuze is er zo groot dat men niet weet wat nemen. En alles is fijn klaargemaakt. Waar men in een andere kazerne water krijgt, drinken wij hier bier bij het middagmaal. Ook het avondmaal is bijzonder goed.

U zult zeggen: ge hebt het goed getroffen. Wel ja, en zeggen dat ik hier nog acht maand zal blijven (nog geen goesting om bij te tekenen?- n.v.d.R.) Hoeveel kilo's er nog zullen bijkomen, weet ik niet, maar dat er zullen bijkomen, staat vast.

Ook de rest is hier niet zo slecht, want naar ik gehoord heb, krijgen we hier nogal veel vergunningen...

Voor de toekomstige soldaten: ge weet nu waar het goed is: vraag de luchtmacht aan (dit is geen reklameblad, n.v.d.R.), en komt naar Brustem, omwille van het eten.

Uw dienaar des vaderlands
S.M. Ludo Geysen 67/45719
Vervolmakingscentrum
Smaldeel Telecom
St Truiden.

Als we uw brief zo in zijn geheel beschouwen, komen we tot de slotsom dat ge al een hele "boeffer" zijt, in de echte zin van het woord dan. Wij zijn echter zeer gelukkig dat ge het eten goed vindt bij het leger; dat valt niet alle dagen voor. Mogen wij U echter vragen voortaan uw brieven niet meer op het laatste nippertje in te sturen? Verontschuldig ons dat we hier een daar een woordje of een zinnetje eruit gelaten hebben: het moest ook allemaal in de rappe rapte gaan.

++++++++++++++++++++++++++++++++++++++

Wegens plaatsgebrek zal de publikatie van het heimatlied over Goereind, van de alomgeprezen hand van onze onderpastoor, NIET in dit nummer verschijnen, maar in het volgende.

++++++++++++++++++++++++++++++++++++++

Omdat wij anders minstens 40 fr moesten vragen voor dit nummer, dat zeer lijvig aan het worden is, zal "Vraag het aan Oompje"ditmaal evenmin verschijnen. Dit mag U echter niet beletten ons met vragen allerhande te bestormen.

++++++++++++++++++++++++++++++++++++++

HIJ HAD GELUK!

In de duisternis wachten de soldaten op het transport voor de nachtmaneuvers. Eén der soldaten zegt tot een vage gestalte naast hem:
-Hallo geneverneus, hebt ge geen lucifertje voor mij ?
De andere strijkt inderdaad een lucifer aan, en nu bemerkt de soldaat dat het een generaal is!
-Duizendmaal verschoning, generaal, stamelt de soldaat, ik kon in de duisternis niet zien dat U een generaal was!
-Laat maar zo, mijn zoon, zegt de generaal, maar ge kunt van geluk spreken dat ik geen sergeant ben!

OPGELET: WEGENS PLAATSGEBREK (ALWEER) MOET DIT KLEINE PLAATSJE DIENEN OM REKLAAM TE MAKEN VOOR ONZE ABONNEMENTENSLAG! HOU JE CENTEN KLAAR!

PRIJSVRAAG

Oplossing
uit vorig nummer

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	G	A	S	T	H	U	I	S	S	T	R	A	A	T
2	O	V	E	R	B	R	O	E	K	■	E	G	A	■
3	O	E	L	E	G	E	M	■	I	E	M	A	N	D
4	R	■	D	E	■	N	■	T	E	S	T	■	L	A
5	E	T	E	■	T	■	■	O	N	S	■	V	E	L
6	I	E	R	L	A	N	D	■	■	O	D	E	R	■
7	N	L	■	A	L	T	I	J	D	■	■	T	E	N
8	D	R	A	A	K	■	E	A	■	L	O	O	N	■
9	■	A	R	K	■	O	R	K	A	A	N	■	■	S
10	P	A	S	■	L	A	■	K	A	A	R	T	E	N
11	O	M	E	G	A	■	K	E	N	N	E	R	■	O
12	T	■	E	L	E	G	A	S	T	■	C	A	R	T
13	E	T	N	A	■	A	R	■	A	■	H	P	■	E
14	N	V	■	S	E	T	■	V	L	O	T	T	E	N

Nieuwe Opgave:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2						■	■							■
3		■									■			
4					■					■				
5							■							
6					■		■	■					■	
7		■		■					■					
8	■										■			
9						■				■				
10					■								■	
11		■		■								■		■
12						■		■		■	■			
13					■				■					■
14						■								

Horizontaal:

1. Zijstraat van de Theo Verellenlaan
2. geurig zaad van schermbloem, o.a. verwerkt in geneesmiddelen - begin.
3. heel donker - nipt.
4. uitdrukkingsmiddel - kijkt - hoofdstad van Noorwegen.
5. pijn aan gehoororgaan - reiskostuum.
6. spleet - van een.
7. van denken - van Theresa.
8. offerdaad - heks.
9. in piano - aan God (Lat.)-geschil.
10. land van Fidel - vrouwvis.
11. salonklok.
12. snaaks - verorbert.
13. ocharme - lidwoord - geluid bij revolverschot.
14. hekelen - typisch vrouwelijk beroep.

Vertikaal:

1. woonplaats van parochiegeestelijkheid - studieoord.
2. ontkennend voorvoegsel - uitroep van afkeuring - franse UNO - LWA.
3. Gooreinds industriecentrum.
4. piept zachtjes (vb. een mus) - FAA - uitroep (in tienermuziek)
5. franse oosten.- van de - paardekracht.
6. iemand die een zonnebad neemt - pers. vnw.
7. WO - peinzen.
8. van jagen-meng dooreen - achter.
9. Beroemd frans schrijver, vader van het existentialisme - Ned. komiek.
10. springstof - van enten - 3,1416...
11. regimentspolitie - soort geel - frans leven - stang.
12. het woord richten tot - loot.
13. beroemde tijger - gek - overwinning.
14. zachtjes en herhaald tikken.

LEZERS, MET NIEUWE MOED AAN DE SLAG !!

OOK VOOR U KAN EEN PRIJS WEGGELEGD ZIJN !!

Voor de prijsvraag van januari kregen wij 7 oplossingen binnen; dit is, eerlijk gezegd, méér dan we verwacht hadden. Van deze 7 waren er 4 zonder één enkele fout, nl.

S.M. Louis Van Velthoven, onze vaste correspondent uit Siegen.
L. Hofmans, Gasthuisstraat 51, Gooreind.
Vica Josaite, familiehuis "De Dageraad", Gemeentebosstr. 10 Gooreind.
Zuster Ilona, Abdij Vlierbeek 5, Kessel-lo.

De Louis is natuurlijk verzekerd van zijn soldatenprijs (als dat zo voortgaat, zwaait die man af met een complete biblioteek op Milac-kosten - maar we gunnen het hem van harte hoor!).

Voor de andere prijs hebben wij moeten loten tussen de drie kandidaten. Het duurde lang eer we een onschuldige Gooreindse kinderhand hadden gevonden, maar thans kunnen wij met de hand(die van ons zelf dan) op het hart zweren dat alles in eerlijkheid en fatsoen verlopen is. Het kind in kwestie wenst echter onbekend te blijven. Zodoende kwam als winnares uit de (pralinen-)bus : Vica JOSAITE (adres hierboven)
Wij wensen de gelukkige deelneemster hiermede dadelijk proficiat, en moge dit een aansporing zijn om in het vervolg steeds aan onze prijs-vraag mee te doen.

Hadden één foutje in de oplossing, maar smaken desniettegenstaande toch nog het genoegen dat hun naam in dit bladje verschijnt :

Alfons Van den Bergh, Akkerveken 11, Gooreind.
Jan en Ria Gijsbrechts (9 en 7 jaar alsjeblieft !), Grotstraat 74, Gooreind.

K. Abelshausen, Oude Baan 150, Gooreind.

Aan deze deelnemers vanzelfsprekend eveneens onze gemeende gelukwensen !

Reglement voor de prijsvraag van februari :

1. Iedereen die 7 frank heeft betaald (of laten betalen door iemand anders), mag meedoen. Ook de anderen worden niet uitgesloten.
2. Stuur uw oplossingen binnen bij Tony Verbeuren, Gasthuisstraat 6, of bij een ander redaktielid, en dit VOOR 25 FEBRUARI.
3. PRIJZEN : pocketboeken: één voor de soldaten, en één voor de niet-soldaten.
4. Zoals steeds: volledige naam en adres, alsmede de ouderdom vermelden!
5. Bij meerdere juiste oplossingen wordt door loting beslist waar de prijs naartoe gaat.

XXXX